

Líders

written by Xavier Martínez Gil | 25 de desembre de 2018

El 4 de juliol de 2017 vaig ser al Teatre Nacional de Catalunya on el Govern en ple ens va presentar les garanties pel referèndum del primer d'octubre. Allà se'ns va dir clarament que es faria un referèndum legal i que el resultat seria vinculant ("com sempre", va ser l'expressió més repetida). Us diria de visitar la web de garanties.cat on apareixia tota la informació del referèndum però a hores d'ara es troba intervinguda per la Guàrdia Civil, cosa que, dit sigui de pas, combina molt malament amb el dret a la llibertat d'expressió.

Sigui com sigui, vam votar malgrat les porres, i va guanyar el sí. El nombre de votants va ser 2.286.217, el 43% del cens, amb el 90,2% que va introduir la papereta del sí. No sabem quants vots es van requisar, no sabem quants votants van deixar d'intentar votar per la repressió, no sabem quants votants a l'exterior haurien votat, però és evident que hagués superat el 50% de participació i que el sí va guanyar amb diferència. La realitat és que l'Estat espanyol va fer tot el possible per impedir unes votacions "com sempre", la qual cosa, juntament amb la massiva participació malgrat la repressió, justifiquen sobradament una Declaració d'Independència des de la legitimitat que dóna la majoria independentista al Parlament. Tots sabem que es va optar per no seguir per aquest camí. El resultat va ser 155, empresonaments, exilis i unes eleccions autonòmiques convocades per Rajoy pel 21D. Novament, els partits independentistes es van tornar a presentar amb la promesa de fer efectiva la República. Van guanyar obtenint conjuntament la majoria absoluta al Parlament. Per tant, es reafirma l'oportunitat de fer efectiva la Declaració d'Independència tot i que el dia d'avui aquesta opció no s'ha materialitzat.

De fet, els partits no estan complint, no ja amb el mandat del

primer d'octubre, sinó que tampoc no compleixen el compromís electoral del 21D. Ara se senten arguments per justificar la modificació del "full de ruta" (si mai n'hi ha hagut cap): que si no cal posar dates, que si no som prou i cal eixamplar la base, que si la via unilateral és inviable... tots són arguments molt respectables però que no eren en cap cas els arguments amb els quals es van presentar a les eleccions. Recordem que la situació és excepcionalíssima: els dirigents dels partits sobiranistes estan o bé empresonats o bé a l'exili. Convindreu amb mi que prendre decisions en aquestes circumstàncies per part de persones que no gaudeixen de llibertat és complex. És difícil saber fins a quin punt les decisions estratègiques que prenen en relació al partit i el Govern no estan condicionades per la seva situació personal i per la imminència d'un judici que pot comportar fins a trenta anys de presó. Seria molt humà i comprensible que fos així.

En aquest punt podríem recordar la paràbola de l'ovella perduda (Lluc 15, 1-10), o la del fill pròdig, que ens ensenyen a no criticar i acceptar amb alegria la recuperació en el camí recte d'aquell que s'havia distanciat. Però sent jo ateu com sóc i no considerant la Bíblia més que un llibre de faules com el Quixot, deixaré la comparació com un mer recurs literari sense afany d'adoctrinament. La realitat és que els veritables líders de la independència no són cap dels governants dels darrers anys. Els veritables líders, no ho oblidem, som la gent. I aquests seguim igual de determinats, o més, que abans del primer d'octubre.

Bon Nadal!